

S. Sager: Jeg troer ikke, at der i Ordet „henviises“ ligger Andet end en Opfordring til Ministeren om at tage Sagen under nøiere Overveielse; saaledes er det altid betragtet. Naar man derimod anbefaler et Andragende, saa ligger deri en Opfordring for Ministeriet til at foretage Noget i Sagen, der dog naturligviis ikke er bindende; forsaavidt der er Tale om at udrede Udgifter, eller frasælde Indtægter, saa er det klart, at det ikke kan skee uden Bevilling af Rigsdagen. Hvad angaaer Udtrykkene „Henlæggelse“ og „Afviisning“ af et Andragende, skal jeg bemærke, at jeg ikke troer, man tidligere har gjort nogen udtrykkelig Indstilling derom, men man har indskrænket sig til slet ingen Indstilling at gjøre, hvoraf fulgte, at Sagen faldt bort. Søvrigt kan jeg ikke nægte, at naar man vil krage den Slags Indstillinger, maatte Indstillingen under Nr. 3, ligesaa vel som Indstillingen under Nr. 4 nærmest gaae ud paa, at Andragendet afvises, da det førstnævnte ogsaa angaaer en under Monarchiet henhørende Sag, saa at Consequentsen bliver at behandle begge Sager eens.

Formanden: Med Hensyn til den Form, der er brugt for Indstillingen under Nr. 4, at Andragendet „afvises“, skal jeg bemærke, at jeg tidligere har gjort den ærede Ordfører opmærksom paa, at denne Form maaskee var en mindre helbig, fordi det let kunde forstaaes, som om der derved menes den Afviisning, som Forretningsordenens § 31 foreskriver, hvorefter der ikke senere vil kunne finde nogensomhelst Forhandling Sted om Sagen; men efter Conference med den ærede Ordfører har jeg ikke fundet Videre at bemærke derved, og navnlig har jeg ikke troet at burde tage Indstillingen i den Forstand, som Forretningsordenens § 31 tager en Paastand om et Forslags Afviisning. Jeg har troet, at det kun var en anden Form for Udtrykket „Henlæggelse.“

Tscherning: Jeg troer, at hidtilbogs har det kun været gjort gjældende, at naar et Andragende „anbefales“ til Ministeriet, saa ventede man, at det kunde skee Sjldest, og saa gav man derved tilkjende, at ifald der siden

indkom Forslag fra Rigsdagsmænds Side, fordi Ministeriet ikke havde gjort Forslag i saa Henseende, vilde saadanne møde Rigsdagens velvillige Smødekommien; det vilde da blive Ministeriet, der vilde have at gjøre Rede for, hvorfor det ikke havde taget Sagen under Overveielse og selv gjort Forslag. Ved Udtrykket „Henviisning“ derimod troer jeg, at man aldrig har forstaaet Andet end at henlede Ministeriets fornøiede Opmærksomhed paa Sagen, uden at man just derved har meent, at det skulde have en saadan Følge, som naar Sagen „anbefales“.

Kanfer: Jeg kan ikke tilbageholde en Udtalelse, som maaskee kunde synes upassende ligeoverfor det, der nu er fremkommet fra den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) og tidligere fra den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 2den Valgkreds (S. Hage), som ganske sikkert maae være bedre kendte med den Praxis, der har fundet Sted her i Thinget, end jeg; men jeg troer ikke, at det, hvis jeg havde det Fornødne ved Haanden, skulde være vanstelligt at paavise, at man tidligere i Udtrykket „Henviisning“ har lagt Mere end det, der nu er anført af de ærede Rigsdagsmænd, og at baade Udvalget og Thinget i en Henviisning til Ministeriet tillige have seet en anbefaling for den Sag, der saaledes henvistes, om end ikke med den samme Varme, som om man udtrykkelig havde tilspøiet Ordet: „anbefales“; jeg troer, at det udtrykkelig er saaledes fremsat, at man har antaget, at der i en „Henviisning“ laa en Opfordring eller en Anledning for Ministeriet til at fremkomme med et Forslag, og at dette da kunde vente at ville finde en god Modtagelse her i Thinget. Det er heller ikke uden Exempel, at Sager, som saaledes fra Finantsudvalget ere anbefalede til Henviisning, og af Thinget ere blevne henviste til Ministeriet, senere ere komne paa Finantsloven og ere blevne modtagne i Finantsudvalget som Noget, der fulgte af sig selv, efter hvad der med Hensyn til et saadant Andragende Aaret iforveien var passeret her. Jeg troer ikke, jeg tager feil i hvad jeg har tilladt mig at udtale; naar